

царя не ставатъ, ама и да ги продамъ не мога. Боже, Боже, какво да правя? Най-добре ще направя и тебе да те хвърля въ фурната да станешъ като тѣхъ.

— Недей, чичо, — примоли се Кънчо, — дѣдо ще плаче, ами ако искашъ да продадешъ питкитѣ, остави на мене, азъ ще ги продамъ.

— Кой ще ти купи изгорѣли питки, глупчо?

— Кукуруигу! Кой ще купи изгорѣли питки! — изкукуруигали и пѣтлитѣ, които се качили на стобора и оттамъ гледали и се радвали на белята, която направили на Кънча.

Но Кънчо рекълъ:

— Сега ще видите кой ще ги купи.

И той се изправилъ предъ вратата на фурната и съ всичка сила завикалъ:

— Тичайте, хора, тичайте!

Разтичали се хората, насъбрали се предъ вратата на фурната.

— Какво има, какво се е случило? Пожаръ ли има? — попитали тѣ.

— Пожаръ нѣма, ами продавамъ изгорѣли питки!

— Ама моитѣ питки не сж като другитѣ, — казалъ Кънчо. — Който е късметлия, като си купи питка, ще намѣри вжтре жълтица. Хайде, по-скоро ку-

пувайте, докато не сж се свѣршили!

Разсмѣли се хората и единъ презъ другъ почнали да купуватъ изгорѣлитѣ питки. За малко време всички се разпродали. Кънчо едва сварилъ да си запази една за себе се. Прибралъ Кънчо паритѣ отъ продаденитѣ питки и ги далъ на хлѣбаря. Той много се зарадвалъ, а хората почнали да чупятъ питкитѣ и да търсятъ жълтицата. Търсили, търсили, всички питки разчупили, никаква жълтица не намѣрили.

— Бре момче, — рекли тѣ — въ никоя питка нѣма жълтица. Да не би да си я скрилъ въ твоята питка.

— Не е и въ моята, — рекълъ Кънчо.

— Ами тогава кжде е? Защо ни излъга, че въ една отъ питкитѣ има жълтица?

— Кой ви е лъгалъ, че въ една отъ питкитѣ има жълтица? Казахъ ви само, че който е късметлия ще намѣри въ питката си жълтица. Значи, никой не е късметлия.

Разсърдили се хората, хванали Кънча и го отвели при царя.

— Тѣй и тѣй, царю честити, това момче ни излъга.

И тѣ разказали всичко на царя. Засмѣлъ се царьтъ подъ мустакъ на шегата на Кънча,